

равеновъ отъ Копривщица и много други образували голѣма българска община и водѣли борба съ грѣцкия патриархъ за свободна българска църква и за български владци. Тѣхнитѣ синове били записвани въ цариградскитѣ училища. И нашиятъ момѣкъ постъпилъ въ английското училище „Робертъ колежъ“. Тука се запозналъ съ българскитѣ си връстници и другари Тодоръ Каблешковъ отъ Копривщица (сетне апостолъ на българското възстание), писателя Константинъ Величковъ отъ Татаръ Пазарджикъ, Иванъ Евстатиевъ Гешовъ отъ Карлово и много други.

Всичкитѣ другари на Стоилова сетне писали по вестницитѣ, че Константинъ, макаръ богатски синъ, се отнасялъ много учтиво съ всички, никому не хвърлялъ обида съ думи или съ действие, учелъ се винаги отлично и помагалъ на съученици и другари. За това билъ обичанъ, като вѣренъ приятель и честенъ другаръ.

Въ пансиона на Робертъ Колежъ Стоиловъ направилъ голѣмъ напредѣкъ. Той заякналъ тѣлесно и въ наукитѣ се отличилъ по всички предмети. Работѣлъ постоянно и съ радостъ, обучавалъ се да говори гласно, високо и сладкодумно тържествени речи предъ много слушатели и за това се изтъщилъ като приятенъ и уменъ ораторъ още като ученикъ.

Въ 1872 г. Стоиловъ завършилъ Робертъ колежъ. Внимателенъ, предпазливъ въ думи, учтивъ въ обноски, той се явилъ предъ българитѣ въ Цариградъ, предъ роднини и съграждани отъ Пловдивъ, Копривщица, Стара Загора като образованъ и възпитанъ човѣкъ, европеецъ по носия, думи, честностъ, относки и забави.

Чиновникъ въ Робертъ колежъ

Учителитѣ въ Робертъ колежъ обичали извънмѣрно Стоилова за добротата му, за науката и сръчността му. Тѣ го повикали и го настанили на служба въ дирекцията на училището. Това било приятно за младия